

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 12/07/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 943

“GIÁ TRỊ THẬT LÀ NÂNG CAO LINH TÍNH CỦA CHÍNH MÌNH”

Tu hành không phải là mỗi ngày chúng ta công phu được bao nhiêu thời gian mà tu hành là chúng ta phải nâng cao được linh tính của chính mình. Khi linh tính của chúng ta được nâng cao, chúng ta sẽ xem nhẹ vật chất ở thế gian. Có người đã tu hành lâu năm nhưng càng tu càng dính mắc vào những thứ thường tình. Họ càng tu thì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước càng nặng. Vậy thì họ không tu gì cả! Đó chỉ là tu trên hình tướng chứ không phải tu tánh. Chúng ta tu hành phải tu từ ở nơi tánh. Tu tướng chỉ là tu ở bề ngoài, thông qua lời nói, hình dáng, cách ăn mặc nhưng nội tâm của họ không thay đổi. Người tu ở nơi tướng khi gặp khó khăn, chướng ngại thì phiền não sẽ trùng trùng. Chúng ta tu từ nơi tâm thì chúng ta sẽ không chế được tập khí của chính mình.

Hòa Thượng nhắc đến câu chuyện vua Lương Võ Đế. Thường ngày Vua không tập trung lo việc chính sự để giúp dân có cuộc sống an ổn. Vua triệu tập quần thần văn võ đến chùa để giảng về “*tính không*”. Vua chỉ giảng ở miệng mà trong tâm không có gì là “*không*” cả. Trong chúng ta cũng rất nhiều người hàng ngày nói về “*khổ*”, “*không*”, “*vô thường*”, “*vô ngã*”. Chúng ta thấy việc của người là “*khổ*”, “*không*”, “*vô thường*”, “*vô ngã*”. Còn đối với chính mình, việc gì chúng ta cũng thấy là thật. Đây là con ta, đây là nhà ta, đây là tài sản của ta. Chúng ta dính chặt vào tất cả những thứ này.

Hòa Thượng nói: “***Giá trị thật của việc tu hành là ở nâng cao linh tính***”. Năm nay chúng ta phiền não 10 phần thì năm sau phiền não chỉ còn 8 phần, năm sau nữa phiền não chỉ còn 6 phần. Nhưng chúng ta tu hành mỗi năm phiền não một nâng cao vì chúng ta nghĩ rằng mình có công phu rồi nên cái “*ta*” lại nâng cao.

Cách đây nhiều năm, tôi giảng đề tài: “*Tu hành phải tinh tấn chứ đừng tinh tướng*”. Một người học trò rất tâm đắc với đề tài này nên đã xin phép tôi để in thành đĩa tặng mọi người. Anh ấy muốn sửa tên đề tài để nghe nhẹ nhàng hơn nên tôi đồng ý.

Hòa Thượng nói: **“Bạn chỉ lừa được những người tâm ý qua loa. Đối với người chỉ cần có tâm ý se se thanh tịnh thì bạn đã không thể lừa được họ rồi!”**. Có những người cố làm ra vẻ tu hành tinh tấn nhưng người khác nhìn là nhận ra. Người xưa nói đó là *“mình gạt chính mình”*. *“Mình chỉ gạt chính mình”* mà mình nghĩ có thể gạt được người thì đó là việc đại khờ.

Trong tu hành, điều quan trọng nhất là phải chọn được pháp môn, sau đó phải chọn được vị Thầy dẫn dắt, chọn được bạn đồng tham bạn hữu, cuối cùng là chọn được hoàn cảnh tu hành. Nhiều người chơi với bạn xấu, chơi với những người bạn tu hành pháp môn tà ma ngoại đạo nên bị lôi kéo. Chúng ta phải hết sức cẩn thận! Nhà Phật đã nói: **“Bạn lành nương cậy, Thầy tà lánh xa”**. Chúng ta phải mau tránh xa những người bạn không cùng chung chí hướng, những người bạn nhiều chuyện thị phi.

Ngày trước, có người nói với tôi: *“Thầy niệm Phật mà kết hợp trì chú nữa thì rất linh nghiệm”*. Ông ấy trì chú đến mức những Thầy pháp xung quanh phải quy phục và mang tặng ấn pháp. Ông khoe với tôi hộp đựng ấn pháp mà các Thầy pháp tặng. Nhưng tôi nói: *“Tu hành không phải là để đi gây thù chuốc oán. Ấn chú của nhà Phật không có mục đích như vậy. Trong nhà Phật, tất cả sự tu hành là để có được tâm thanh tịnh chứ không phải là để có quyền năng”*. Ông còn khoe rất nhiều loại ấn pháp đắt tiền, ông muốn tặng tôi một bộ nhưng tôi không nhận. Có thể người khác nhìn thấy sẽ khởi lòng tham vì ông có rất nhiều ấn pháp đẹp và quý hiếm. Thí dụ ông có một cây kiếm làm bằng gỗ có tuổi thọ 1000 năm. Thanh kiếm gỗ có màu đen huyền, cứng như đá, rất sang trọng. Nếu để thanh kiếm trong nhà thì có thể có vượng khí tốt. Tôi từ chối không nhận, từ đó về sau ông ấy không gặp tôi nữa.

Bạn đồng tu, Thầy dẫn đường, hoàn cảnh tu hành là vô cùng quan trọng. Nếu chúng ta ở hoàn cảnh mà những người xung quanh khởi tâm động niệm là tà tri, tà kiến, bất chánh, bất thiện thì chúng ta cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Nếu chúng ta ở trong hoàn cảnh như vậy thì tốt nhất chúng ta nên rời khỏi đó, thậm chí bán nhà đi nơi khác. Mẹ của Ngài Mạnh Tử đã phải chuyển nhà ba lần để con mình có môi trường tốt để học tập.

Việc quan trọng nhất đối với người ở thế gian là nâng cao tri thức. Việc quan trọng nhất đối với người tu hành Phật pháp là nâng cao linh tính của chính mình. Nhưng chúng ta thường không xem trọng những việc này mà chỉ để tâm đến chuyện cơm áo gạo tiền.

Người xưa đã nói: **“Bạn lành nương cậy, Thầy tà tránh xa”**. Thầy tà và bạn xấu có thể làm cho chúng ta đọa lạc, linh tính bị mê mờ. Chúng ta phải sáng suốt, quyết đoán khi chọn Thầy, chọn bạn. Ngày nay chúng ta đều vì cảm tình làm việc. Vị Thầy cao nhất chính là Thích

Ca Mâu Ni Phật. Ngài đã dạy chúng ta tất cả, chúng ta chỉ cần “*y giáo phụng hành*”. Hòa Thượng dạy: “*Chư vị Bồ Tát là bạn hữu của chúng ta*”. Nếu hoàn cảnh nhiều thị phi nhân ngã, danh vọng lợi dưỡng thì chúng ta phải rời xa hoàn cảnh đó để tìm đến những nơi mà chúng ta không bị ảnh hưởng nhiều bởi những thứ cám dỗ đó.

Chúng ta tình nguyện cam chịu đọa lạc chứ không phải là người ta ép buộc chúng ta. Chúng ta tình nguyện tiếp nhận nên chúng ta bị đọa lạc. Nếu chúng ta tu hành nghiêm túc, vâng lời Phật dạy, “*y giáo phụng hành*” thì chúng ta nhận ra đâu là “*tự tư tự lợi*”, đâu là “*danh vọng lợi dưỡng*”, đâu là “*tham sân si mạn*”, đâu là “*hưởng thụ năm dục sáu trần*”.

Chúng ta rất dễ dàng bị đọa lạc nhưng rất khó để có được sự tiến bộ. Chúng ta dễ dàng đọa lạc vì những sự cám dỗ giống như mật ngọt. Chúng ta muốn tiến bộ thì chúng ta phải nỗ lực kiểm soát dục vọng của chính mình. Năm dục là “*tài, sắc, danh, thực, thù*” giống như mật ngọt với trẻ nhỏ. Muốn có được sự tiến bộ chúng ta phải từ bỏ “*mật ngọt*” để ăn những thứ chua, cay, đắng, chát.

Muốn chọn lựa được pháp môn chúng ta phải có trí tuệ. Nếu không chọn lựa được pháp môn thì chúng ta rất khó để thành công. Ngày trước, khi Hòa Thượng chọn pháp môn, Ngài Lý Bình Nam khuyên Hòa Thượng nên chọn pháp môn niệm Phật. Ban đầu Hòa Thượng nghe lời Lão sư nhưng chưa hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Khi Hòa Thượng giảng “*Kinh Hoa Nghiêm*”, trong Kinh nói đến Bồ Tát Văn Thù, Bồ Tát Phổ Hiền. Các Ngài là những bậc đại trí, đại hạnh. Các Ngài cũng niệm Phật cầu sanh Cực Lạc. Từ đó Hòa Thượng hoàn toàn tin pháp môn niệm Phật.

Chúng ta không có trí tuệ để chọn lựa thì chúng ta học theo các bậc Đại Bồ Tát. Chúng ta học theo Hòa Thượng Tịnh Không, Hòa Thượng Hải Hiền. Các Ngài lựa chọn pháp môn Tịnh Độ, một đời “*tự hành hóa tha*”. Chúng ta không có trí tuệ thì chúng ta mượn nhờ trí tuệ của các Ngài. Các Ngài đã thành tựu vậy thì chúng ta không còn gì phải đắn đo!

Hòa Thượng nói: “*Tu học Phật pháp là lấy tâm thanh tịnh để làm tông chỉ. Việc gì cản trở tâm thanh tịnh thì sai rồi!*”. Chúng ta có rất nhiều chướng ngại nên không dễ có được tâm thanh tịnh. Nếu chúng ta tu một pháp nào đó mà nhận thấy tâm chúng ta không thanh tịnh, hoàn cảnh không thanh tịnh, người dẫn đạo không thanh tịnh thì chúng ta phải mau mau rời khỏi. Chúng ta làm rất nhiều Phật sự nhưng những việc đó phải không cản trở, không làm mất đi tâm thanh tịnh của chúng ta.

Người xưa đã lấy thí dụ điều này giống như chúng ta đi vào một khu rừng đầy những hoa thơm cỏ lạ. Chúng ta đi qua khu rừng mà không bị vướng bận hay dính mắc vào những bông hoa đó thì tâm của chúng ta mới thanh tịnh. Sau khi tổ chức xong một sự kiện, nếu chúng ta nghĩ rằng mình đã nổi tiếng thì chúng ta sai rồi! Chúng ta làm mọi việc nhưng trong tâm chỉ có một câu “**A Di Đà Phật**”. Người không biết tu thì sẽ bị dính mắc lâu, còn người có tu thì có thể bị dính mắc một hai ngày hoặc chỉ dính một chút ý niệm. Chúng ta phải biết kiểm soát tâm để không bị dính mắc. Nếu không thì chúng ta càng làm nhiều việc Phật sự, tâm của chúng ta càng mất đi sự thanh tịnh.

Hòa Thượng nhắc: “**Chúng ta đã chọn được pháp môn niệm Phật. Với căn tánh của chúng sanh thời hiện tại, phương pháp trì danh niệm Phật là phương pháp tu hành tốt nhất. Chúng ta chọn được pháp tu rồi thì phải chọn Lão sư. Lão sư tốt sẽ giúp đỡ, chỉ đạo, quan sát bạn xem chúng ta tu hành có sai không**”. Chúng ta niệm “**A Di Đà Phật**”, từng câu tiếp nối nhau, tai nghe rõ ràng từng câu danh hiệu Phật.

Có nhiều người khi tu hành điếm xuất phát ban đầu thì đúng nhưng tu hành được một thời gian thì bị sai lệch. Có người nói đạo tràng của họ niệm Phật rất thanh tịnh, nhưng một hôm có một người nhập lên tự xưng là “**Đức Ông**”. “**Đức Ông**” nói rất đúng tâm cảnh của mọi người trong đạo tràng nên mọi người rất tin theo. “**Đức Ông**” dẫn mọi người đi từ thiện khắp nơi. Đạo tràng của họ từ đạo tràng chuyên niệm Phật trở thành đạo tràng chuyên đi từ thiện. Tôi khuyên họ phải dừng lại ngay, đó là yêu ma quỷ quái đang phá hoại đạo tràng. Nếu yêu ma quỷ quái nói mọi người không được niệm Phật thì mọi người sẽ không tin yêu ma quỷ quái. Nhưng yêu ma quỷ quái dẫn mọi người đi làm từ thiện, đi ra ngoài chơi thì mọi người sẽ thích. Đó là chúng ta đang bị dẫn dụ mà không biết.

Chúng ta đi làm từ thiện cũng phải xem việc đó có chân thật giúp ích chúng sanh không. Tổ Ấn Quang khi biết nơi nào có thiên tai thì Ngài cũng trích một phần tiền từ tiền in Kinh sách ra để cứu tế. Hòa Thượng cũng in sách thiện để giúp cải tổ phong khí xã hội. Chúng ta đang giáo dục chuẩn mực làm người cho các con thì chúng ta tập trung vào việc đó. Việc đi cứu trợ, tặng thuốc men, xây nhà ở giai đoạn này không quan trọng bằng giáo dục chuẩn mực cho con người. Chúng ta mở nhiều khóa học hè, tạo sân chơi lành mạnh cho các con thì chắc chắn chúng ta sẽ không cần xây dựng những trại giáo dưỡng. Các con không có sân chơi lành mạnh nên mới trở thành tội phạm.

Nếu chúng ta không có Lão sư, không có người dẫn dắt thì dù chọn đúng pháp môn cũng rất khó có thành tựu. Có được Lão sư dẫn dắt là điều vô cùng quan trọng. Lão sư phải là

người thật tu, thật có thành tựu. Chúng ta học theo Hòa Thượng. Cả đời của Hòa Thượng nói và làm không hề tách biệt. Ngài dạy người tu hành như thế nào thì chính mình cũng tu hành như thế đó. Chúng ta có được Lão sư tốt rồi thì chúng ta phải chọn bạn đồng tu. Bạn đồng tu phải hỗ trợ, giúp lẫn nhau. Đó là “*Bồ Đề đạo thượng*”, trên đường Bồ Đề không có Phật cũng không có Ma. Chúng ta phải có những người bạn để thúc đẩy mình tinh tấn. Chúng ta thấy bạn tu hành rất tinh tấn, tận trách nhiệm, bổn phận thì chúng ta sẽ không dám lơ là.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta có Thầy mà không có bạn cũng giống như chúng ta đi đường không có bạn đồng hành. Vậy thì chúng ta đi sẽ rất khó khăn, cực khổ*”. Lão sư thì chỉ đường, bạn đồng học thì hỗ trợ cùng đi. Vậy thì chúng ta mới dễ dàng thành tựu. Người xưa nói: “*Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu*”. Những người chơi với nhau thì sẽ có tâm cảnh như nhau. Có những người sẵn sàng xả thân làm việc vì chúng sanh, không ngại khó khăn, gian khổ nhưng cũng có những người chỉ nói trên miệng. Họ sợ khó, sợ mệt chỉ muốn ở trong phòng niệm Phật. Nếu chúng ta chỉ ở trong phòng mát thì không thể nâng cao được cảnh giới. Khi tổ chức khóa học “*Trại Hè Nhớ Bác*”, chúng ta đã ở cùng các con trong 3 ngày. Chúng ta hãy cảm nhận xem chúng ta có nâng cao được cảnh giới của mình không!

Chúng ta phải chọn hoàn cảnh để tu hành. Đây cũng là việc là vô cùng quan trọng. Mỗi người có phước báu khác nhau nên có hoàn cảnh khác nhau. Chúng ta ở trong hoàn cảnh tốt thì không sinh tâm đả chấp. Chúng ta ở trong hoàn cảnh xấu thì không sinh tâm chán bỏ. Hòa Thượng nói: “*Quan trọng là chúng ta phải đạm bạc với thế tình, thiên tánh nhu hòa, với người vô tranh, với đời không mong cầu. Không luận là thuận cảnh hay nghịch cảnh, chúng ta đều có thể giữ được tâm thanh tịnh. Đây là điều kiện tốt nhất để chúng ta tu hành*”. Tu hành quan trọng nhất là phải nâng cao linh tính, nâng cao cảnh giới nội tâm của chính mình, chứ không phải là tu hành trên hình tướng. Hòa Thượng đã dặn chúng ta tu hành phải chọn pháp môn, chọn Thầy, chọn bạn và chọn hoàn cảnh. Chúng ta ở trong cảnh phồn hoa đô thị thì cũng rất khó tu vì tâm chúng ta rất dễ động.

Hòa Thượng nói: “*Có rất nhiều người hỏi tôi: “Ý nghĩa lớn nhất của cuộc đời này là gì? Có phải là thăng quan phát tài, có phải là địa vị quyền lực cao ở thế gian không?”. Tất cả những thứ đó đều không phải là ý nghĩa lớn nhất của cuộc đời này. Điều quan trọng là chúng ta không ngừng nâng cao được linh tính của chính mình. Đó mới là giá trị thật của cuộc sống này*”.

Nhiều người cho rằng ý nghĩa của cuộc đời là phải có được vinh hoa phú quý. Có những người tu hành rồi vẫn xem trọng vinh hoa phú quý. Họ không biết rằng phải nâng cao cảnh giới

nội tâm. Trước đây chúng ta tham 10 thì bây giờ chúng ta chỉ tham 9,5. Trước đây chúng ta tham toàn phần thì bây giờ chúng ta không tham nữa. Đó mới chân thật là giá trị của sự tu hành.

Hòa Thượng nói: **“Phải đạm bạc với thế tình, không tranh với người, không mong cầu với đời! Ở trong thuận cảnh hay nghịch cảnh đều giữ được tâm thanh tịnh. Đây là điều kiện tốt nhất để tu hành”**. Đây mới là điều kiện để chúng ta khởi tu.

Tại sao có những người niệm Phật vẫn đọa địa ngục? Chúng ta dùng tâm gì để niệm Phật? Chúng ta có đạm bạc với thế tình không? Chúng ta có không tranh với người, không mong cầu với đời không? Dù gặp thuận cảnh hay nghịch cảnh, tâm ta đều phải bình lặng, khi đó chúng ta khởi niệm lên mới thanh tịnh, mới tương ứng với tự tánh của chính mình. Hòa Thượng chỉ rõ để chúng ta biết kiểm soát nội tâm của chính mình. Nếu không thì chúng ta tu hành nhưng hàng ngày chỉ nâng cao tập khí, nâng cao “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. Bài hôm nay Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Giá trị thật của tu hành là nâng cao linh tính của chính mình”**.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!